

Det Danske
Sjyngende
Nymfhe = Chor

1te Samling

a. B. 11. 78.

Fortale.

Det er en Sandhed, som alt for lang Tid er beviist, at det Danske Sprog besidder, om ey et Fortrin, saa dog en lige Bequemhed med alle vore Naboers Tungemaal til at lade sig bruge i en fyndig og næt bunden Stil. Hidhen henføres og billig det, som angaaer Synge-Konsten. Man vil derfor ey fylde dette lille Runn med nye Beviiser, men gierne tilstaae, at det hidindtil har feylet meget paa noksom trykte Beviiser. Hvor høvelig og søvelig det Danske Sprog er, baade til at rette sig efter Synge-Toner, og derhos tilfug Frembringe utbungene nætte Lanker, kand man til Deels alt see af de Trende trykte Samlinger af Arier og Ode, som ere siungene og opførte paa vores Skue-Plads; Man maae rose den derudi forekommende smukke Poesie, i hvilken mange moralske Sandheder paa en lystig Maade sees anbragte, og derfor fortjener sin billige Roes og Berømmelse;

En smuk Wiise bliver altid for et smukt Fruentimmer en ligesaa uskyldig, som fornøvelig Tids-fordriv, ved Claveret; For samme i Almindelighed, men dennem i Særdeleshed, som jeg af begge Rion har den Ære at underløse paa Claver og Sarpe, er det jeg har paataget mig at udgive nærværende Samling af udsøgte findige, ærbare stemtesulde og moralske Synge-Stykker. Min fornemteste Hensigt er, skal og i Fremtiden stedse blive, at udsøge saadanne Stykker blandt vore Danske Skialdrers Arbeide, hvori nætte Lanker kand findes forbunden med en reen og jærilig Dansk Rime-Konst, hvad enten saadan Arie ingen eller nogen Tid tilførne kand være hørt. Hvad der er anstøveligt, udelukkes. Vores Danske syngende Nymphe nyner ey andet, end hvad et høvert ærktigt Fruentimmer kand tone efter. Ere de Danske Jomfruer Zirater blandt deres Rion, bliver det hende en Ære, om hun maa ansees som en Prydelse for deres Claveer, som et Beviis paa deres Møderne Maals Rigdom og Nethed, blant de mange Synge-Stykker, der findes.

Sluttelig beder denne Nymphe alle Danske Poeter, dem hun samtlig anseer og ærer, som sine Foster-Fædre, de ville behagelig forunde hende nogle nye Stykker af deres Arbeide, dem hun til deres Ære med Taknemmelighed vil ikklæde sig i de følgende Samlinger, og som til en ringe Erkendtlighed ved hendes Authør lade levere et trykt Exemplar af hvad, man til den Tid har hørt hende synge.

De over et høvert Stykke i Raaber stukkene Melodier ere af mit eget Arbeide; Sammes Værdie underkaster jeg gierne billige Skionneres Kiendelse, ligesom jeg sønker at finde alle Læsers Indest.

Kjøbenhavn,
den 20 Novembr. 1753.

Samuel Simon Weise.

Vivace. Compos. par Wæsse.

I.

1.
God Konges Belsæds Fødsels-Dag!
 Du gandske Nordens velbehag!
 Du glæder alle gieve
 lykkelig Fødsels Øjeblik
 Du kom med Femte FRIDERICH
 Den store Konge leve!
 Den store Konge leve!

2.
 Vor Hierte Konges Hiertens Fryd,
 Vor Dagmar kroned af sin Dyd
 Gaar frem paa Tidens Bane
 Belsignelse til Siæl og Liv!
 Gaf med i længden og forblis
 Hos Dronning JULIANE,
 Hos Dronning ic.

3.
 Hun øse Liv af Naadens væld
 MONARCHENS Moder Nordens Held
 SOPHIE MAGDALENE.
 Hun leve vore Vnster op!
 Saa stiger Konge Stammens Top
 Hun see da flere Greens
 Hun see da ic.

4.
 U-fødtes Herlighed staae grøn
 Ja blomstre Kongens ældste Søn
 I Fred-rig Belskands Enge!
 Han see sin Fader Dage mæt!
 Han føre siden Scepteret
 D lykkelig! D længe
 D lykkelig! ic.

5.
 Gyd Himmel, gyd Belsignelse,
 Paa Urv' Prink og Princefferne,
 Som dine Flytte-Manter.
 De staae i Floer og blive ved,
 I baade Tid og Evgighed,
 De fine Amaranter
 De fine ic.

6.
 De Nord MONARCHERS Urve Haas
 Belsaae, trods Tiidens Knef og Knus
 Til Vande staae i Klamme
 Dansk Uffom til sin sidste Mand
 Regieres i lykkelig Stand
 Af Oldenborgske Stannus
 Af Oldenb. ic.

II.

1.

Hvad er dog Verdens Pragt og
 dens Formue?
 Hvad er dens Herlighed, Rigdom og
 Skat?
 Ikkun en Skygge for Døet at Skue;
 Ikkun et Lyn, Ild i taage fuld
 Nat;

En heilig Ralket, Grav
 Et falsk Sirene, Hav,
 Vil du Uheld undgaae,
 Faer ey derpaa.

2.

Tænk der er Klipper, hvor Haabets
 Skib stedse
 Stødes, og ofte er bleven til
 brag
 Brusende Vinde med susende Næse
 Dunkler ved Skyer den Soel klare
 Dag.

Grunden er sibirig Sand
 I det fortryllet Vand
 Kast ey dit Anker der
 Har du dig fæer.

3.

Hey! kom og see du kand dit Syn
 udstrække
 Udenfor Circelen som gielder vor Troe,
 Strax skal du see for dit Syn at
 udbrække
 Den Havn, hvor Haabet skal have
 sin Roe

Al Lyst da bliver Løst
 Naar du faaer Anker Løst
 I Uvigheds Grund
 O! salig Stund.

III.

Den daarlige Spillere.

1.	2.	3.
Du gierne spille vil endskont du ey Kand vinde	Thi; om du havde lyst om noget stort at spille,	Saa mange Spiller seg har kendt i mine Dage,
Hvi saa? Du i dit Spil dig dog ey ret Kand finde;	Da skulde du først see, hvor de dig vilde drille	Der nu som Betler gaaer, og maae forslidig Klage
Du taber mangt et Spil, hvor vel du end seer til,	Du skulde høre da det gamle Ord: Sæt til!	At de i Ungdom har tit ilde spillet der Kort,
Dg var, det got du ey om Penge spille vll.	Troe mig da 'vist herpaa du blev ey riig af Spil.	I det de Penge, Guds og Eiden spildte bort.

IV.

IV.

Harpax til sin forførte Skionne.

1.
Før Gudinde! Søde Pige!
 Du, som saa kun kiender lige
 Udaf Laders Indiaahed.
 Siig! om jeg der med hár syndet,
 At jeg dig hár stedse yndet
 For din søde Venlighed.

2.
 Vel er sandt, jeg er en Hader
 Udaf alle Hiert-Be drager
 Men ach see! Dog ey af dig
 Du, som Hierte daalik sængster
 Og paabørder Elfskovs Trængster
 Vær dog ey for haard mod mig.

3.
 Hør min Nymfhe! deilig Duffe
 Randsk du taale, at de Sukke
 Saa paa Steene falder hen
 Som mit Hierte det udlukker
 Der beængstet gisper, Sukker
 For dig min Staal-Hiertet Ven.

4.
 Søde Noer og Elfskovs Unge
 See! de Lanker er for tunge
 Som du fletter med din Haand;
 Vilt du uforsonlig blive
 Og min Skyld mig en tilgive
 Ah! saa døer jeg i de Waand.

5.
 Men; maa see du og en heller
 Det vil taale at jeg teller
 Dig berred blant deres Tal,
 Som der Frihed hár forloret
 Da de saa at dia blev saaret
 At kun høertes Knall og Fall.

6.
 For jeg vilde dig forførnet
 Duffte jeg, jeg heller tøret
 Saa mod Slottets Rampe-Muur,
 At der med mit Blod var bleven
 Der, som paa en Piskeren skreven
 Her sang Harpax sit B duR.

V.

1.

Alkun een er min Udvalde
 Alkun een jeg elste vil,
 Alkun een jeg min vil kalde
 Alkun een jeg hører til
 Alkun een, som jeg begjærer
 Alkun een, som jeg attraaer
 Alkun een jeg mig forærer
 Alkun een mit Hierte faaer.

2.

Dey! Jeg elsker kun alleene
 Den, jeg hâr mig vælget ud
 Dey! Jeg kun min lille meener
 Som min Himmel-sendte Brund,
 Dey! jeg vil mig kun forbinde
 Hende, som til Døden er
 Min udvalde Elsker, Inde,
 Som af Himlen jeg begjæer.

VI.

Vivace. *par Weise.*

VI.

I.
Sløb Hjertet flamme dig!
 Hvi staaer du her og brømmer
 Din Lykke du forsømmer
 En anden søger sig
 Den Driftsigthed beklage,
 Som findes ey hos dig
 Den ubi Arm at tage
 Som tænker, lys dog mig.

2.
 Et vunder skionne Wildt
 Udi dit Garn er ganget
 Og nu, du det har fanget,
 Er din Image spildt
 Dig bliver overdraget
 Et kosteligt Clenod

Som bliver ey antaget
 Af dig, som fattes Mæed.

3.
 Den Skionne meener dig
 Og løber dig i Arme
 Vil sige: dig forbarne
 Sylvander over mig
 Hun taler dig med Nille,
 Med Hænde-strykken til,
 Dog kand du dig ey skille
 I dette Lykkens Spil.

4.
 Hvad vil en rød Solbat
 I Kriggen dog anfange

Til Botte at erlange
 Som findes ey parat?
 Det saa forsagt du fegter
 Paa Amors Skue-plads
 I Sengren du Banfægter,
 Det som en simpel Mads.

5.
 Har Circe skrækket dig?
 Est du for Venus bange?
 Du pleied jo for mange
 At skride mandelig
 Nu seer man dig forbluffet
 Ret som en sey Compan
 Dit Møod dig haaber skuffet
 Blad.Hjertet, pby dig an.

VII.

Gratioso. Piano. Forte

Hyrindenden priser sin lykkelige Hyrde- Stand.

1.
 Jeg en Hyrbiade er,
 Min Hiard er ald min Glæde
 Hver Buss mit Herre-Sæde
 Den Blomstred grønne Eng
 Mit Leye er og Seng;
 De Krandsfer, som mig pryder,
 Den Frihed, som jeg nyder
 Den Eenligbed jeg søger
 Er det min Lyst forøger

Hvor jeg med Sang og Wiiser
 Min Stand og Willkor priser
 Men; allermeest i sær,
 At jeg Hyrbinde er.

2.
 Naar Natten er forbt
 At Morgen- Rød' frembrnder,
 Naar alt paa ny sig fryder,
 Hår jeg min Glæde i

At see min Faare-Sti
 Jeg seer som ved min Stibe
 Den blanke Soel opskride
 Strax mine Faar sig bryste
 Og Duggen af sig ryfte,
 Derpaa sig alting reiser,
 Hvert Ar mod Solen kneiser
 Naturen maa med Magt
 Ubhenge ald sin Pragt.

Jeg alle Farver seer
 I de sorglydte Dale
 Den grønne Mark at male,
 Hvor Hyrderne de gaaer,
 Og vogre deres Faar
 Hvor Bonden læffet ager
 Hvor Hunden Hvirten jager,
 Hvor Bienen om mig surrer,
 Og Ringel, Duen kurrer;
 I medens Solen haster
 Og Varmen fra sig kaster,
 Til den sin Hønde naaer,
 Og mit paa Himlen staaer.

I saadan Lyst og Fryd
 Jeg hver en Dag ombanker
 Samt Bær og Blomster sanker
 I heede Middags Tiid
 Gaaer jeg i Skyggen bliid
 Hvor jeg kand Frugten plukke
 Kand jeg og Torsten slukke
 Den kolde Rilde tvekker
 Naar Stov og Soel gjør Pletter
 Alt dette er tilreede
 For mig i Kuld og Heede
 Saa gaaer den heele Dag
 I Glæde og Behag.

Skiont Solen den gaaer bort
 Saa kand den bliide Maane
 Sit Lyfen mig dog laane
 Som giennem Lykningen
 Til mig kand trænge hen,
 Naar Natten frem mon lakke
 Vil hvert Dyr mig betakke
 Hvor Fugl sin Sang da ender
 Og en god Nat mig sender
 Naar disse tier stille
 Hør jeg dog Hyrden spille
 En hver af disse Ting
 Er mig en Tanke-Ring.

Hvor seede Kløver, Græs
 Staaer tykkest ubi Lunde
 Der vil mit Dye blunde.
 Den eenlig Natter-Gal
 Mit Selskab gjøre skal
 Mit Teppe, som mig dekker
 Sig over Jorden strekker
 Besat i alle Kanter
 Med Himlens Diamanter
 Min grønne Væg indsetter
 Smaa Fugle i Bouqvetter
 Er Kongens Gal saa stor?
 Som hvor Hyrdinden boer.

Den sorte Mibnat kand
 Vel andre Stræk indjage
 Men mig kand den indtage
 Naar jeg i Græs og Rør
 Den huule Rørdrum hør
 I Kornet Vinden rasser
 Omkring mig Vilbtet krasler
 Langt borte Havet tumler
 Der Dyr, her Dvøget brumler
 Der Wagtler om mig rokker
 Og ad sin Mage lokker
 Jeg hør den kolde Frøe
 I næste Klær og Soe.

See min Lykhalighed
 Dom om min Leve; Maade
 Dom, om en Forsies Maade
 Om Høghed, Røghdom kand
 Vel ligne denne Stand;
 Jeg lader i al Være
 Hvor Herre Herre være,
 Og den Han er maa blive
 Jeg mine Faar vil drive!
 Jeg bliver i den Tone,
 Min Soel. Hat er min Krone
 Jeg bytted' ey min Stov
 Om wan mig Excepter gav.

Handwritten musical score for three systems. The first system is marked "Andante" and the second "Allegro". The score includes treble and bass staves with various musical notations such as notes, rests, and ornaments.

1.
 Sladig er min Amors Vandret. Staf.
 Jeg tager an, og ofte talter af:
 Hvor noget ved Caretter er at vinde,
 Der jager jeg; dog lader mig en binde.
 U-tallige tvinger min flyvende Leyer
 Dog er jeg endnu ikke mettet af Seyr
 Min Fane jeg før
 Som hvægende Røer
 I Øster, i Vester, i Sønder, i Nøer.

2.
 Mig ingen Stød særdeles tager ind,
 Ach nej! sig Fængsel lider ey mit Sind
 Jeg elsker vel, og Hjerter til mig drager,
 Dog aldrig een for alle mig behager
 Jeg vel for en Dame nedknæler i Dag
 Dog har jeg i Morgen ophæved den Sag
 Du Ebbe, nu Floed:
 Du med, nu imod,
 Jeg viger, og kommer, og holder ey Føed.

3.

At veyle af med Lykken er min Skik
 Og mit Gemyt standhaftig som April
 Een Land vel faae af mig Paroler trygge
 Dog tør hun ey Casteller derpaa bygge.
 Nu smiler min Himmel og Solen er mild
 Nu snyser jeg atter med Torden og Ild
 Nu Love, nu Lam;
 Nu venlig, nu gram
 Nu elste, nu hade, det er mig ey Skam.

4.

Som Maanen driver jeg mit Leste Spil
 Og efter Skifte vepler af og til,
 Een udvalt Skabning fand jeg højt opskrive
 De andre tien til Tiden at fordrive.
 Nu skinner min Ansigt af glangende Pragt
 Nu drager jeg Skygger der over med Magt
 Nu gammel, nu nye;
 Nu dristig, nu slye;
 Nu tør jeg chargere! Nu selv villig flye.

5.

I mange Fagter tumler sig mit Sind
 Jeg dreier Rappen efter hver en Vind
 Jeg laster tit, det jeg hår før berømmet,
 Og priser, hvad mig ikke haver sømmet,
 Nu har jeg Courage! Nu gjør jeg mig svag
 Protest jeg nu fører, nu falder min Sag
 Nu skyldig, nu reen;
 Nu hurtig, nu seen;
 Nu flyder jeg oppe, nu sunker som Steen.

6.

Jeg bliver udaf Spillet aldrig kiød
 Thi alle Farver jeg at sidste ved
 Jeg haver lært paa Stenen Vand at skienke
 Hvad er det meer? vil man mig end fortenke
 Nu kan jeg de dybeste Tanker indsee,
 Nu mægter jeg neppe at tale til tree
 Nu blunder, nu sneer;
 Nu græder, nu leer
 O! hvordan optager I denne Maneer.

IX.

Den med foragt lønede falske Skionne.

1.
Bedragelig
 Er Kierlighedens Seeler
 Thi de Profiten deeler
 Med flere end med mig.
 Jeg loed mig det behage
 I dette Aag at drage
 Men merker nu dets Svigt
 At yttre sig.

2.
 O Kierlighed!
 Hvi har du mig bedraget
 Og saadan fra mig taget
 Mit Sind og Herte: Fred
 Mit Herte fik du faaret
 Men see! jeg er bebaaret
 Saa jeg nu snart er kied
 Af Kierlighed.

3.
 En yndig Ven!
 Stod i mit Herte prentet
 Som jeg en havde ventet
 At ledste ud igien;
 Men see! min Ven er bleven
 Udaf mit Herte rehen
 Og lobet fra mig hen.
 O Gode Ven!

4.

Hvor kunde du
 Dig der til perfvadere?
 Mig saadan at fixere.
 Som jeg fand merke nu;
 Var det den Troe og Gave,
 Jeg skulde af dig have
 For Kierligheds-Omhue
 Hvad siger du?

5.

Troelose Barn!
 Mig intet meer fand smerte,
 End det, dit Lomfrues Hjerte
 Er sat i Falskheds Garn;
 Mod den, dig troelig tiente,
 Og ret oprigtig meente;
 Men se! Du est et Skarn,
 Troelose Barn.

6.

O falske Siæl!
 Maa see du turde tænke
 At det mig skulde krænke
 Du blev en andens Deel;
 Men ney! min smukke Pige,
 Jeg fand i Sandhed sige:
 Jeg gremmes ey ihjel
 For sig een Siæl.

7.

Eh i Foragt
 Jeg holder dine Miner
 Med hver een Dands, dulstriner
 Og ald din anden Pragt
 Din Kierlighed er slygtig
 Din Artighed u-dygtig,
 Du est hos mig som sagt:
 Kun i Foragt.

8.

Forføngelig
 Er ald din Skionheds Være
 Hvor smuk du end vil være
 Og selv anstiller dig;
 Din Noes vil snart fortæres
 Og hen til Graven bæres
 For du est fuld af Svigg
 Og falsk mod mig.

9.

Adieu! Adieu!
 Mig skal det ey fortryde,
 At jeg dig ey fand nyde,
 Som een retmæssig Møe
 Eh før jeg vilde tage
 Mig sig en Ægte-Mage
 Da vilde jeg vist døe,
 Adieu! Adieu!

X.

Frie-Murer Aria.

1.

Himmel skønne Nympe-Skare
 Lader eders U-gunst fare
 Vær Frie-Murerne en vreed
 Alt man eder en indlukker
 Lænk en dersfor Engle-Dukker
 Alt man er af eder kied.

2.

Nej, alt hvad til os indkommer
 Som i Verdens første Sommer
 Bliver fælles for en hver
 Vi til denne Lov opøfre
 Lykke, Rang, og Penge-Cofre;
 Men I er os alt for kær.

3.

I er efter vores Lykke
 Himlens største Messer-Stykke
 Jordens skønneste Prydelse
 Alle Mand vil eder ære
 Men; vi dog for eder bære
 Allerførst Høy-agtelse.

4.

Bedre Mavn vi ville bære
 Genighed maa hos os være
 Men; om I kom til os ind
 Vi Med. Venlere da bleve
 Og ey meere kunde lese
 Med et Kiærligt eenligt Sind.

5.

Derforuden vi erkjender
 Ederes glatte skære Hænder
 For det Medskab, der har bragt
 Ublet hen til Adams Læber
 Der os endnu daglig dræber.
 Og hær gjort os Hjertet svagt.

6.

Ederes Skionhed vi tilskrive
 Hvad vi lide her i Live
 Al vor Plage, all vor Nød,
 Thi; om den ey havde været,
 Havde Himlen os beskæret
 At hver var Frie; Murere fød

7.

Dette have vi betragtet,
 Men vi dette dog u; agtet
 Elske eder inderlig
 Vi ey eder kunde hade
 Skiont I ilde om os lade
 Vi forlade lettelig.

8.

Vil I elske søde Glutter
 Da at vælge kunz beslutter
 Os Frie; Murere dertil;
 Her er Troeskab u; forsøgen,
 Taushed er os gandske egen,
 Taushed I jo have vil.

9.

Smiler Brødre, naar de skionne
 Vores Troeskab slet belønne
 Og belee vor Helligdom
 Kysser dem og glemmer ikke
 Deres ædle Skaal at drikke.
 Lever Søstre! verden om.

11 *Comp. par M. J. F.*

Larghetto

XI.

I.

Brev! fordamte Brev
 Du dybe Siæle, nager
 Aarsag til tusind Plager
 Blevst du, der man dig skrev;
 En Sierte treffend Pine
 Est du o haarde Skrift!
 Besængt er hver din Line
 Og slyder med Forgift.

2.

I fuld Lyksalighed
 Sad jeg, og saae med Glæde
 Det alle Dyders Sæde
 Som Verden prise ved
 Den skionne Adel, Inde
 Som mangt et Vink mig gav
 Derhos lodst du dig finde
 Og fordret hende af.

3.
O! at den dristig Haand
Forvisnet var i Grunde
Som dig opfette kunde,
Alf Had os Misforstand.

O! vare dog de Beene
I Jordens dybe Giem
Beknust og brudt med Steene
Som førte Posten frem.

4.
O du forgaldet Blet
Med Colloqvint bemænget
Mercurius er sprenget
I hver en Bogstavs Træk
En Piiil har Pennen vaaret
Og mordiske Stilet
Alf Drage Fedre skaaret
Og doder Siælen stek.

5.
Du blodige Papiir
Bereed af JordeLagen
Som er fra Steylen tagen
Med Ketten udi Spiir.

Med Døden du belenker
Mit Sind og frie Siæl
O! at man dig nedsenker
I Havets dybe Siæl.

6.
O! at den grimme Biørn
Dig udi Stykker river
Og dig til Jlden giver
Eder den vilde Ørn
Med floe tyrannisk handler
O Svæddel imod dig
Du mit Gemnt forvandler
Og quæler jammerlig.

7.
Du uhyksalig Rat
Skal ævig Taage bære
Formørkelse skal være
Og Skygge paa dig sat;
Guld hende det forlade!
Mit Bærn, om hun det mig
Hår voldt, hvis ey? min Skade
Bær jeg taalmodelig.

Lento *Di* *Mourte* *12* *par Weise.*

XII.

1.

Jeg nu ey meere vil give paa Venstas agt
 Jeg slet slaaer af mit Sind Nymphernes Pragt
 Og vil ey stytte om
 Deres affagde Dom;
 Thi den er hos mig kun idel Bedrag.

2.

Du seer man Himlen blaae i yndig Soele-gang
 Du seer man Skyggen graae, som giver Dand
 Du blæs en sagte Wind
 Du faaes et andet Sind
 Du er der Taage paa Nymphernes Land.

3.

Enten de milde er, eller de suure seer,
 Enten de vrede er, eller de leer,
 Gjør det mig ingen Stød
 Ej heller Glæden sød
 Thi det er idel April væres Manceer.

4.

Hvo vil da sette Liid til sig Ustabighed
 Hvo tør indbilde sig at blive ved
 Nej, jeg vil fast bestaae
 Som Muur og Klippen graae
 Og ikke roffes af nogen slags Wind.